

afgivet hver en Erklæring, der iøvrigt rigtig beſet, navnlig for den enes Bedkommende, i Virkeligheden ikke ſiger ret meget. Foruden diſſe 2 Erklæringer foreligger der kun eller forelaa der iſſor, da den da afgivne Betænkning fremkom, nemlig den 12te Juni 1879, kun 4 Erklæringer fra navngivne private Mænd. Men diſſe Erklæringer ere formentlig ikke af ſtor Betydning ligeoverfor Overlægens i 1869 afgivne og i 1873 faſtholdte Atteſtation om hans Sindſygdhed. Men iøvrigt foreligger der kun diſſe 2 Erklæringer fra Væger, der, ſom ſagt, ikke vides ſærlig at have havt med Sindſygge at gjøre, og den ene af dem, den, der er afgiven af Kommunelege Dr. med Wiinſted, udtaler, at han ikke tidligere har kjendt Manden, og at han kun ved gjentagne Samtaler har ſøgt at komme til Klarhed over hans Vandſtilſtand. Reſultatet af det afgivne Skjøn er, at han er iſtand til at raade over ſine Giendele. Men det turde ſærlig med Henſyn til Sindſygdhed være af afgjørende Betydning, at den Paagjældende har havt Velighed til gennem længere Tid at blive bekjendt med den Bedkommendes mentale Tilſtand, og naar en Læge ſiger i ſin Atteſt, at han ikke tidligere har kjendt Manden, turde formentlig hans Atteſtation om dennes Sindſtilſtand tabe ikke ringe i Betydning. Den anden Erklæring er heller ikke af ſtor Betydning. Den gaar kun ud paa, at der aldrig har yttret ſig noget Overſpændt hos ham i Samtalens Løb om forſkjellige Emner. Det er i alt Fald det væſentligſte Indhold af denne Erklæring; men naar, ſom ſagt, principielle Grunde tale imod, at vi give os af med den foreliggende Sag, og der tillige ſaa-godſſom Intet foreligger til Støtte for Mandens Andragende, forekommer det mig ikke, at der er tilſtrækkelig Jøie for Thinget til at tage ſig af denne Sag, navnlig naar det af Mandens forſkjellige Andragender har viiſt ſig, at han klager over Alt muligt, og det har viiſt ſig, at den ene Gang, man tog ſig af ham, var hans Klagemaal fuldſtændig grebet ud af Luften, ſaaledes ſom de fra Juſtitsminiſteren fremsendte Forhørsudſkrifter til Evidens have godtgjort. Det maa desuden erindres med Henſyn til Spørgsmaalet om hans Forhold ligeoverfor Bærgen og Alt, hvad dermed ſtaar i Forbindelse, Noget, han tidligere i en anden Sammenhæng har berørt, at ſaalænge han overhovedet er under Bærgemaal, er det jo korrekt, at der ſter, hvad der er ſket, nemlig at Domſtolene — han har jo ogſaa henvendt ſig til dem — ikke give ſig af med at underſøge Spørgsmaal, der blive dem forelagte, naar Bærgen ikke optræder ſammen med ham, hvorved jeg oplyſer, at det er Arreſtdekrete, han har henvendt ſig til Domſtolene om. — Det maa ogſaa her erindres af dette Things Medlemmer, at, forſaavidt en Bærg beſtylbes for at gjøre ſig ſtylbig i et eller andet Utilbørligt, kan der for den øverſte Pupilautoritet, Juſtitsminiſteriet, være

al Grund til, naar det beviſes, at Bærgen virkelig ikke har opſatt ſin Stilling rigtig eller opfyldt ſine Pligter ligeoverfor den Umyndiggjorte, da at ſjerne Bærgen og indſætte en anden i hans Sted, men der foreligger i ſaa Henſeende Intet fra den Paagjældendes Side, ſom berettiger til at antage noget Saadant. Han har oventilføjet, ſom det viſtnok maa antages paa Grund af tilfældige Omſtændigheder, havt to Bærg, ſaa at der viſtnok er fuld Anledning til at antage, at han ikke i ſaa Henſeende har havt Noget at beklage ſig over. Der er heller ikke hverken ved denne Velighed fra den ærede Ordførers Side eller i de tidligere Udvalg, hvori jeg har havt Sæde, oplyſt Noget om, at han tidligere har klaget til Miniſteriet over Bærgen, hvad der vilde være det Naturligſte. Naar dertil ogſaa kommer i dette Tilfælde, at det her forholder ſig, ſom den ærede Ordfører har udtalt, at det Andragende, ſom foreligger, ikke engang gaar ud paa noget Beſtemt — jeg har ſelv læſt Andragendet igjennem og kan bekræfte, hvad den ærede Ordfører har udtalt — forekommer det mig, ſom ſagt, at der ikke er Anledning for dette Thing til at tage ſig af denne Sag. Jeg maa derfor, idet jeg gjentagende bellager, at hele Udvalget har ſlaaet ſig ſammen om denne Indſtilling, faſtholde det ſamme Standpunkt, ſom jeg og andre ærede Medlemmer tidligere have indtaget i denne Sag, og fraraade Thinget at henviſe Bærg Hærtels Andragende til Miniſteren.

H. Steffensen: Med Henſyn til det af den ſidſte ærede Taler omtalte Andragende, der af hele Udvalget er foreſlaaet henviſt til Juſtitsminiſteren, ſkal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke har kjendt de ældre Andragender, der have været her i Thinget fra Bærg Hærtel, og naar hele Udvalget har ſlaaet ſig ſammen om at foreſlaa dette Andragende henviſt til Juſtitsminiſteren, da ligger jo ikke dert, at man vil forlange af Juſtitsminiſteren, at han paa Grund af de to Lægeerklæringer, ſom foreligge, ſkulde foranledige, at Bærg Hærtel blev gjort myndig igjen, men derimod blot det, at, naar der foreligger to Lægeerklæringer, ſom vi vel vide ikke ere givne af Mænd, der ſpecielt have givet ſig af med Sindſygdomme, men ſom dog ere givne af Mænd, der iſølge deres hele Stilling maa kunne ſkjønne over og bedømme Sindſtilſtand, ſaa er der eſter vor Mening tilſtrækkelig Anledning til at ønske Andragendet henviſt til Juſtitsminiſteren, for at han eventuelt eſter at have ladet den Paagjældende forſtaffe de yderligere Oplyſninger, ſom behøves, kan tage Beſlutning i Sagen. Grunden til, at jeg har begjæret Ordet, er iøvrigt den, at jeg har ønsket at ſige et Par Ord om, hvorfor et Mindretal, hvortil jeg hører, ikke er med til at begjære et Andragende, ſom findes nævnt under Betænkningens Nr. 33, henviſt til Juſtitsminiſteren. An-